

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: A. P., narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2023, č. j. KUUK/033951/2023/Kub,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 28. 2. 2023, č. j. KUUK/033951/2023/Kub, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2023, č. j. KUUK/033951/2023/Kub, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností – oddělení správní (dále jen „magistrát“) ze dne 31. 10. 2022, č. j. MmM/149733/2022/OSČ-P/TV, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 15. 7. 2022 v 9:53 hodin na pozemní komunikaci č. I/13 na 74 km ve směru jízdy Chomutov v okrese Most, jako řidič motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 90 km/h, o 40 km/h, kdy vozidlu které řídil byla silničním rychloměrem na měřena rychlost jízdy 135 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, činila tedy rychlost vozidla 130 km/h.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě uvedl, že v průběhu správního řízení vznikl spor o tom, zda byl žalobce změřen na běžné pozemní komunikaci vedoucí mimo obec, nebo na silnici pro motorová vozidla, vedoucí mimo obec. Žalobce přitom tvrdil, že úsek pozemní komunikace, na kterém byl změřen, byl označen dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“, navrhl důkaz k prokázání svého tvrzení a uvedl, že i z veřejných zdrojů vyplývá, že úsek pozemní komunikace, na které byl dle výroku rozhodnutí změřen, jsou silnice pro motorová vozidla. Tuto odvolací námitku vypořádal žalovaný odkazem na názor či stanovisko Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále jen „ŘSD“). Žalobce namítal, že žalovaný nespecifikoval, o jaký podklad ŘSD se jednalo, zda šlo o veřejnou informaci nebo o stanovisko, které si žalovaný vyžádal. Dodal, že v době rozhodování magistrátu se žádný takový podklad ve správním spise nenacházel a žalovaný jej nevyrozuměl o skutečnosti, že by takový podklad do spisu založil. Tyto závěry žalovaného tak dle žalobce nelze ověřit či přezkoumat a rozhodnutí je dle jeho názoru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nepřesvědčivě vypořádal s odvolací námitkou, dle které u měřicího zařízení stál pán v oranžové vestě a nikoli policista. Podotkl, že podle § 79a zákona o silničním provozu smí rychlost měřit toliko policie a obecní policie. Uvedl, že pokud rychlost měřila jiná osoba, nežli policista a policie pak následně pouze zastavovala vozidla a prováděla silniční kontrolu, tak nebylo měření legální a k takto získanému důkazu nelze přihlížet. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, ze kterého dle žalobce vyplývá, že pokud správní orgány neprokázaly, kdo rychloměr obsluhoval, pak žalobci postačuje až v žalobě poukázat na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny. Dle názoru žalobce měl žalovaný na tuto námitku reagovat například doplněním dokazování. Správní orgány však takové dokazování neprovedly, neboť vycházely z fotografie z rychloměru, která však nesvědčí o tom, kdo ji pořídil a dále pouze z úředních záznamů, které není možné k dokazování použít. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 23/2017-49. Konstatoval, že si správní orgány neopatřily žádný důkaz o tom, kdo fakticky rychlost rychloměrem měřil a tato okolnost, tedy nebyla nijak prokázána, přičemž žalobcem předestřená varianta skutkového děje nebyla vyvrácena.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce připomněl, že nebyl povinen své tvrzení nijak dokládat a byl povinen pouze poukázat na jiné možné varianty skutkového děje, které nebyly provedeným dokazováním vyvráceny. Namítal, že správnímu orgánu bylo ze spisu známo, jaké osoby (minimálně policisté) byly měření přítomny, přičemž mu nic nebránilo je vyslechnout a tvrzení žalobce tedy vyvrátit či potvrdit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Předně konstatoval, že správní orgán i žalovaný vycházeli ze spisové dokumentace, která obsahuje oznámení přestupku, úřední záznam a fotodokumentaci spáchaného přestupku a je z ní doložené, že v daném úseku se nejednalo o silnici pro motorová vozidla. Toto tvrzení žalobce se dle žalovaného nezakládá na pravdě, jelikož silnice č. I/13 v úseku kde došlo ke spáchání přestupku žalobcem ani v jiném místě není dle ŘSD vedena a označena jako silnice pro motorová vozidla, a tedy nejvyšší dovolená rychlost v místě přestupku byla dle zákona 90 km/h.
8. Dále uvedl, že spisovou dokumentaci nedoplnil, a proto nebylo potřeba žalobce vyzývat k seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy žalovaný překontroloval žalobcem podané návrhy z webových stránek a odkazy, která sám žalobce uvedl. Na základě doložených důkazů žalovaný ve věci řádně rozhodl.
9. Námitku žalobce týkající se měření osobou v oranžové vestě označil žalovaný za nedoloženou a konstatoval, že žalobce námitku špatného způsobu měření mohl uplatnit již při řešení přestupku s policisty na místě silniční kontroly, což však žalobce neučil a uvedl již až v podaném odvolání. Toto jednání považoval žalovaný za spekulativní s cílem vyhnout se trestu za spáchaný přestupek. Dodal, že z doložené dokumentace Policie České republiky je zřejmé, kdo z policistů prováděl obsluhu měřicího zařízení a je doloženo i jeho proškolení k obsluze tohoto měřicího zařízení.
10. Žalovaný podotkl, že z úřední činnosti je mu známo, že žalobce v rámci obstrukčního jednání opakovaně napadá rozhodnutí vydané žalovaným a podává žaloby, které byly vždy zamítnuty (č. j. 42 A 1/2017-45, sp. zn. 73 A 5/2021, č. j. 9 As 210/2021-25).

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil především následující podstatné skutečnosti. Dne 25. 7. 2022 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, územním odborem Most, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 19. 7. 2022, výstup z rychloměru, ověřovací list dotčeného rychloměru, seznam operátorů (policistů), kteří absolvovali školení pro obsluhu silničního rychloměru LaserCam4 a Ramer10C a fotografie zachycující doklady a vozidlo žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 15. 7. 2022, v 9:53 hod, na silnici č. I/13, ve směru jízdy Chomutov v okrese Most, jako řidič motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 90 km/h, o 40 km/h, kdy vozidlu které řídil byla silničním rychloměrem na měřena rychlost jízdy 135 km/h, po odečtení tolerance rychloměru 130 km/h.
14. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát příkazem ze dne 8. 8. 2022, č. j. MmM/110406/2022/OSČ-P/TV, uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Dne 27. 9. 2022 nařídil magistrát ústní jednání na den 19. 10. 2022, na které se žalobce nedostavil. Následně dne 31. 10. 2022 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal zmocněnec žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
15. Soud předně podotýká, že veškeré podklady, o něž správní orgán opírá své rozhodnutí, musí být trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu. Je to nezbytné pro možnost účastníků řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a případně se k nim též vyjádřit (bez ohledu na to, zda tak skutečně učiní) i pro případné provedení řádného soudního přezkumu. Podkladem správního rozhodnutí jsou veškeré podklady, z nichž správní orgán vycházel a učinil z nich relevantní skutková zjištění.
16. Zároveň je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku a pro přestupkové řízení podstatné důkazní návrhy provést. Je právem správního orgánu vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví.
17. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle písm. c) téhož ustanovení soud napadené rozhodnutí rovněž zruší pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
18. Nejprve se soud zabýval námitkami týkajícími nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce již v odvolání namítal, že v místě měření se jednalo o silnici pro motorová vozidla a současně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k prokázání tohoto tvrzení navrhl provést důkaz ohledáním na místě, když uvedl, že „[a]si by bylo nejlepší na to místo zajet, jít „proti proudu“, značka tam byla umístěna opakovaně, aby se správní orgán přesvědčil na vlastní oko. Tento postup tedy navrhuji.“

19. K této odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „silnice I/13 v daném úseku, kde došlo ke spáchání přestupku ani v jiném místě této komunikace dle Ředitelství silnic a dálnic ČR není vedena a označena jako silnice pro motorová vozidla“. Vypořádání této námítky tedy žalovaný opřel toliko o neurčité sdělení ŘSD, které nijak nekonkretizoval, a především jej neučinil součástí správního spisu. Žalovaný tak vzal pro napadené rozhodnutí za základ skutkový stav, který neměl oporu ve správním spise. Soud se v tomto směru ztotožnil s námitkou žalobce a shledal v této skutečnosti vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť správní orgány vzaly za základ rozhodnutí skutkový stav, který neměl oporu ve správním spise.
20. Žalovaný zároveň podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť v rozhodnutí žalovaného není nikde odůvodněno, proč neprovedl důkaz navrhovaným místním ohledáním a zároveň je z obsahu správního spisu zřejmé, že tento důkaz nebyl proveden. Jde tedy o tzv. opomenutý důkaz. V tomto ohledu se tedy dopustil žalovaný vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
21. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, dle které měření provedla osoba v oranžové vestě a nikoli policista. K tomuto soud uvádí, že na výstupu z rychloměru, jež je součástí správního spisu, je uvedeno: „operátor: X – M. L.“. Z tohoto je dle soudu zřejmé, že měření bylo provedeno prap. L. M., který je současně uveden v seznamu policistů, kteří absolvovali školení pro obsluhu rychloměru LaserCam4. Soud dále konstatuje, že tuto námitku žalobce uplatnil až v odvolání. Pokud měl žalobce po spáchání přestupku pochybnost o identitě osoby provádějící měření, měl to uvést již při silniční kontrole, což neučinil, v krajním případě si mohl osobu, které měla provádět měření a o níž měl pochybnost, vyfotit za použití mobilního telefonu. Žalobce však v tomto směru absolutně nic neučinil. Tuto skutečnost mohl žalobce rovněž uplatnit v řízení před magistrátem, zejména v rámci ústního jednání, ke kterému se však bez omluvy nedostavil. Žalobce tedy nevnesl do zjištěného skutkového stavu ohledně osoby provádějící měření absolutně žádnou pochybnost, jeho tvrzení je vágní a ničím nepodložené. Žalovaný se touto námitkou zabýval a shledal ji spekulativní a nepodloženou. S tímto hodnocení se soud plně ztotožnil a vyhodnotil proto tuto námitku jako nedůvodnou.
22. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spisu a dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne a řádně vypořádá všechny důkazní návrhy žalobce a do správního spisu doplní všechny podklady ze kterých při rozhodování vycházel, přičemž umožní žalobci, aby se s těmito podklady před vydáním rozhodnutí seznámil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce výši požadovaných nákladů řízení navzdory výzvě soudu nevyčíslil a nedoložil, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. listopadu 2023

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.